

THE GHOST OF BOSTON

FERDINANDO FREGA

DIE SPOOK VAN BOSTON

THE SYSTEM · 12

Wanneer jy oor die laaste twee jaar van jou lewe praat, volg jy nie bloot 'n begin en 'n einde na nie. Jy beskryf 'n breekpunt waarvandaan daar geen terugkeer is nie, net die lot, baie soos my eie.

Dit het amper 'n mantra geword. Wanneer iemand gewonder het wie jy is, het die antwoord vanself gekom, bekend aan baie, maar regtig verstaan deur net 'n paar.

Om niks meer te wees as iemand van wie niemand verwag dat hy bestaan nie, en tog is jy daar. En ons deel dieselfde naam.

Die eerste ware getuie van daardie bestaan was my dogter Giorgia, drie-en-twintig jaar oud, wat met gedeeltelike verlamming van haar onderste ledemate leef, 'n geskenk van geboorte af, veroorsaak deur 'n vertraagde bevalling en, miskien, te min aandag.

Haar woede het my uitdaging geword, dieselfde woede wat ek eens op my ma se graf gelaat het en later weer in haar gevind het. Sy het nooit 'n geleentheid laat verbygaan om my uit te daag, my te konfronteer, my alles te vertel van my gedrag wat haar gehinder het nie. Sy is deur haar ma grootgemaak, 'n eenvoudige en opgevoede vrou, met die bykomende komplikasie dat sy 'n universiteitsgegradueerde was, perfek geïntegreer in die aanvaarde raamwerk van die samelewing.

Dit was hulle normaliteit. Dit was presies wat ek nog altyd opsy geskuif en uit my eie lewe geweier het.

Dit was nutteloos om met die twee vroue van my gesin te stry. Ek sou nooit wen nie. Nie omdat hulle reg was nie, maar weens karakter. Ek was nog altyd lief daarvoor om te verloor. Dit het hulle nooit geweet nie.

Dit was op 'n versmorende Augustusnag. Ek het aandete oorgeslaan, nog 'n manier om vir myself te bewys dat ek sowel intimiteit as kos bemeester het, toe 'n skerp geluid my wakker maak.

Ek het gedink dit is die hond, my Amerikaanse Labrador, die enigste logiese bron van so 'n geluid. Maar ek was verkeerd.

Toe ek by die eetkamer kom, het ek hom in die rooi leunstoel sien sit met sy halwe glimlag.

Ek het hom geken.

Dit was die Spook van Boston.

Hy het my van oorkant die vertrek gegroet soos 'n ou vriend en dadelik gekla dat hy na Saoedi-Kalabrië moes reis. Vyf-en-veertig grade Celsius was selfs vir hom oordrewe, en dat hy gedwing is om die koel kuste van Maine te verlaat, het sy bui nie verbeter nie.

Hy het my herinner aan die drie stories wat ek in die fantasie-afdeling van Gillettenarrative gepubliseer het. “Die Handler”, het hy gesê, het baie van sy kollegas vermaak, en party van hulle het gewonder wanneer dit alles gebeur het.

Ek het geen begeerte gehad om 'n vervolg te skryf nie, so nadat ek hom gerusgestel het, het ek gevra wat hom na my huis gebring het.

“Ek het om 'n ander rede gekom,” het hy geantwoord.

Die aard van die ontmoeting was nie geestelik, magies, esoteries, redaksioneel, letterkundig of finansieel nie. Hy het met niemand

by P&G ooreenkomste gehad nie. Hy wou my bloot my eie storie vertel, verduidelik wie ek is, en die deel van my onthul wat ek nie geken het nie.

Ek het dit duidelik gemaak dat as die gesprek antropologies, genealogies of ginekologies raak, ek nie 'n sent sou betaal nie. Ek sou nie op enigiets inteken nie. Ek het nie nodig gehad om te weet of ek aan 'n adellike kaste of een of ander antieke huis behoort nie.

Om te wees wat ek reeds was, het genoeg gelyk.

“Jou voorvader was 'n Georgiër,” het hy gesê. “'n Volk wat lank in spanning met die Russe geleef het. Ernstige, presiese mense. Nie oorlogsugtig nie. Bloot liefhebbers van die lewe.”

“WELKOM,” het ek geantwoord. “Nou raak die storie interessant.”

“Jy is regtig 'n manjifieke bliksem, Bladefrega,” het die spook gesê. “'n Deel van wat jy oor jou oorsprong geskryf het, is waar. Dieselfde instink wat jou altyd lei. Maar ek gaan jou nou vertel wat jy nooit sou kon skryf nie, omdat jy dit nie geweet het nie.”

Hy het na die ander rooi leunstoel gewys.

“Gaan sit. Hier is geen waarsêer nie. Ons is alleen. Kom ons kyk behoorlik na mekaar en verstaan mekaar 'n bietjie beter.”

Ferdinando Frega

Gillette Man ✂